

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie
o sygn. V S 30/21,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 7 grudnia 2022 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku skarżącego M.
J. o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od
skargi.**

UZASADNIENIE

M. J. (dalej: „skarżący”), zastępowany przez adwokata A. N., złożył skargę
na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie
pod sygn. akt V S 30/21, która wpłynęła do Sądu Najwyższego 20 września 2022 r.,
i wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania oraz zasądzenie kwoty 6000 zł
tytułem przewlekłości postępowania. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie kosztów
zastępstwa prawnego w postępowaniu skargowym oraz zwolnienie od opłaty od
skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) – strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Przepis art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, w których stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi. Skoro w katalogu tym nie znalazło się postępowanie w przedmiocie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, to jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że w takim postępowaniu skarga tego rodzaju nie służy. Wielokrotnie w tym względzie wypowiadał się już Sąd Najwyższy i jego linia orzecznicza jest w tym przedmiocie ugruntowana (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17; 2 października 2017 r., WSP 1/17; 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16).

Postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04), ma ono charakter incydentalny, wpadkowy – jego istotą jest wyłącznie kontrola sprawności toczącego się postępowania głównego i przeciwdziałanie istniejącej przewlekłości.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym

obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W przedmiotowej sprawie obliguje to do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł jak w sentencji.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie go z kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało zatem umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 355 k.p.c.